

Sygn. akt VIII U 2301/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtol

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Gliwicach

sprawy T. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 25 czerwca 2013r. i 30 sierpnia 2013r. **nr** (...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje T. S. prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poczynając od 1 czerwca 2013 roku.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. VIII U 2301/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu T. S. prawa do emerytury, ponieważ wiek 65 lat ukończył on w dniu 3 października 2011 roku i od tej daty nabył prawo do świadczenia.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony podniósł, że wniosek z dnia 20 czerwca 2013 roku dotyczył emerytury na „nowych zasadach”, a nie przeliczenia emerytury, do której miał już prawo. Podniósł, że spełnia wszystkie warunki wymienione w art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nowa emerytura winna zostać obliczona na podstawie art. 26 w związku z art. 55 powołanej ustawy. Na uzasadnienie swojego stanowiska przytoczył uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 roku sygn. II UZP 4/13.

Na skutek odwołania organ rentowy rozpoznał wniosek o emeryturę i odmówił prawdo tego świadczenia, ponieważ ubezpieczony z wnioskiem o emeryturę wystąpił po raz pierwszy w dniu 2 września 2006 roku , a od 3 października 2006 roku zostało mu przyznane świadczenie.

W kolejnym odwołaniu T. S. podtrzymał wniosek o prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1988 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych twierdząc, że data złożenia pierwszego wniosku o emeryturę pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. urodził się (...). Od dnia 3 października 2006 roku nabył prawo do emerytury (k. 42 a. e. Tom I). Kolejne prawo do emerytury zostało mu przyznane decyzją z dnia 8 listopada 2011 roku z tytułu ukończenia 65 roku życia. Jako podstawę wymiaru tej emerytury przyjęto podstawę wymiaru wcześniejszej emerytury (k. 9 tom II a.e.)

W dniu 15 kwietnia 2013 roku ubezpieczony złożył kolejny wniosek o emeryturę. W dniu 24 kwietnia 2013 roku dokonano przeliczenia świadczenia doliczając kolejne okres składkowe. Decyzja o przeliczeniu uprawomocniła się

W dniu 20 czerwca 2013 roku do organu rentowego wpłynął nowy wniosek o prawo do emerytury. Organ rentowy w dniu 25 czerwca przeliczył świadczenie i sporządził pismo, w którym odmówiono ubezpieczonemu prawo do emerytury podnosząc, że nabył on już prawo do tego świadczenia z chwilą ukończenia 65 roku życia.

W odwołaniu T. S. sprecyzował, że jego wniosek dotyczył ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalno – rentowej. Organ rentowy w dniu 30 sierpnia 2013 roku wydał decyzję odmowną, twierdząc, że ubezpieczony nie może nabyć prawa do tego świadczenia, ponieważ pierwszy wniosek o emeryturę został złożony przed dniem 1 stycznia 2009 roku, a zgodnie z art. 55 ustawy emerytalno – rentowej. Wniosek tai musi być złożony po dniu 31grudnia 2008 roku.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych i jest on bezsporny . Strony nie zgłosiły dalszych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

Obydwa odwołania dotyczą prawa do emerytury obliczonej na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustaw z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych.

Art. 55 ustawy emerytalno – rentowej stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Aby nabyć prawo do emerytury na podstawie powołanego przepisu należy:

1. Spełniać warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, a więc :
 - a. trzeba być urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku. T. S. ten warunek spełnia;
 - b. trzeba osiągnąć wiek emerytalny , który w przypadku odwołującego wynosi co najmniej 65 . Ten warunek ziścił się w dniu 3 października 2011 roku ;
2. trzeba kontynuować ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego. T. S. nadal pozostaje w zatrudnieniu.

3. wystąpić z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku. Wniosek taki został złożony w czerwcu 2013 roku. Z przepisu tego nie wynika, że musi to być pierwszy wniosek o emeryturę.

Zdaniem sądu ubezpieczony spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalno –rentowej. Przepis art. 55 był już przedmiotem rozważania przed Sądem Najwyższym, który w wyroku z dnia 4 lipca 2012 roku w sprawie II UZP 4/13 wyjaśnił, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. W tej samej sprawie została podjęta uchwała przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którą „ 1. Sformułowanie "kontynuował ubezpieczenie" użyte w art. 55 u.e.r.f.u.s., w istocie oznacza "nie rozwiązał stosunku pracy", niezależnie od tego czy wystąpił o przyznanie emerytury (wcześniejszej lub w niższym wieku emerytalnym).2. Nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść wskazanego wyżej art. 21 ust. 2 u.e.r.f.u.s., uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 u.e.r.f.u.s., że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Z tezy tej wynika wprost, że po dniu 31 grudnia 2008 roku musi być złożony wniosek o emeryturę kapitałową, a nie stoi temu na przeszkodzie fakt, iż ubezpieczony jest już uprawniony do emerytury przyznanej na innej podstawie. Tak więc nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego, że T. S. nie należy się emerytura na podstawie art. 55 , bowiem pierwszy wniosek o emeryturę został złożony przed dniem 1 stycznia 2009 roku.

Faktem jest, że T. S. w listopadzie 2011 roku ukończył 65 lat i zostało mu przyznane prawo do emerytury z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego, ale ta okoliczność pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Co więcej, przed dniem 3 października 2011 roku nie mógł złożyć wniosku na podstawie art. 55, bowiem konieczne jest kontynuowanie zatrudnienia po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego.

Warto również przytoczyć rozważania Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 września 2013 roku w sprawie II UK 23/13 Ustalenie i wyliczenie przez organ emerytury "w najkorzystniejszym wariantcie" prawomocną decyzją emerytalną, której osoba uprawniona nie zaskarżyła do sądu ubezpieczeń społecznych, nie może prowadzić do definitywnej, dożywotniej "utruty" prawa do ponownego zweryfikowania wysokości należnego świadczenia emerytalnego w wysokości zgodnej z bezwzględnie obowiązującym przepisami prawa ubezpieczeń społecznych i zasadą przysługiwania najkorzystniejszego świadczenia, którym - co do zasady - jest emerytura ustalona i wyliczona w jej najwyższej wysokości. Emeryt pobierający świadczenie emerytalne, który jest w dalszym ciągu, choćby nieprzerwanie, osobą czynną zawodowo i z tego tytułu kontynuuje obowiązkowe ubezpieczenia emerytalnym i rentowym, zachowuje status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego wyliczenia na zasadach kapitałowych, jeżeli emerytura obliczona na podstawie art. 26, jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, gdy spełnił warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dacie wprowadzenia reformy systemu emerytalnego. W szczególności, "prawomocność" wadliwej decyzji emerytalnej przyznającej zaniżone świadczenie według "najkorzystniejszego wariantu", której osoba uprawniona nie zaskarżyła, ani nawet prawomocny wyrok sądowy wydany w sprawie o powtarzające się długoterminowe świadczenia emerytalne lub rentowe nie wywołują (nie prowadzą do)"utruty" prawa do zweryfikowania tych świadczeń w wysokości zgodnej z prawem, jeżeli organ rentowy jest zobligowany lub wydaje kolejne decyzje w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia lub

jego wysokości, od których ubezpieczeni odwołują się do sądu. Tak więc ustalenie prawa do emerytury prawomocną decyzją z dnia 8 listopada 2011 roku nie pozbawia T. S. prawa do ustalenia emerytury kapitałowej.

Sąd uznał zaskarżone decyzje za wadliwe i zmienił je na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc.